

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

5. fejezet

Ha Minden Jól
Megy...

Egyik zöldesen izzó lézernyaláb csapódott a másik után a roppant sith hajó törzsébe, ahogyan a Köztársasági hajó egyre vakmerőben zúdította rá elsöprő fegyverarzenáljának özönét. Bármely más esetben, ezen ádáz csata mérlege egy szempillantás alatt a birodalmaik javára dőlt volna, ám nem ilyen távolságból, s nem ilyen szögben. A kalapácsfejű cirkáló itt elsöprő fölényt élvezett.

Túl közel volt ahhoz, hogy az interdicator valamennyi lövege célba vehesse, ám elég távol ahhoz, hogy minden egyes ágyújának tökéletes rálátása lehessen célpontjára, együttvéve. S bármerre is megy a Sith monstrum, az alig feleakkora hajó könnyű szerrel tartani tudja a pályáját, elvégre jóval könnyedebb manőverezés terén.

- Futás! – törte meg Hawk érdes hangja az ütközet éktelen robaját, ám senki sem hallgatott rá, Hans kivételével. Rya nem is értette, miért indult meg a kijárat felé, hiszen az ő ötlete kellett, hogy legyen mindez. Az is volt, mint később kiderült.

- Ez nem egy köztársasági hajó? Addig csak nem robbantják fel a cirkálót, amíg rajta vagyunk – most, hogy már ráébredt a tényre, miszerint ez a hajó a jófiúkat, s nem a zsarnokokat képviseli, már kámforrá vált kezdeti félelme. Elvégre a Köztársaság sosem tesz ilyet, tán a Klónháborúk idejében bekövetkezett néhány nem hivatalos eset kivételével. Ám az már a legalja volt mindennek, a korrupció tetőpontja, a kettészakadás éve. De itt még ez koránt sincs jelen, az általa tudottak alapján fénykoránt kell, hogy élje az állam, s a Rend. Csak nem pusztítják el őket, tudván, hogy ők még mindig a fedélzeten vannak.

- Még hozzá jó nagy lövegekkel – vágta rá a férfi, tudván, hova akar kilyukadni a lány. A felelet viszont túl hamar érkezett ahhoz, hogy magyarázattal szolgálhasson.

- Akkor miért kell lóhalálában elmenekülnünk? Addig csak nem lövik szét a hajót, amíg tudják, hogy mi is itt vagyunk – felelte a lány értetlenül állva a történések előtt.

- Igaza van – helyeselt Syrus, Hans felé emelve barna szemét. – A terv szerint csak megrongálják a hajótestet, amíg a cirkáló harc és mozgásképtelen nem lesz. Csak akkor semmisítik meg, ha tudatjuk velük, hogy kint vagyunk. Addig semmi félni valónk a... – ekkor egy iszonyatos erejű becsapódás érte az interdicator masszív oldalát, melyet újabba követtek ugyan, de közel sem ilyen jelentősek. Nem váltottak ki akkora rázkódást, mint ez, mely a lassan már pásztorszakállat növesztő férfit rongybabként terítette volna le a lábáról, ha az idősebbik Jedi nem kapja el út közben. Bár így is majdnem megcsókolta a padlót.

- Tudom, hogy rohadt messziről szédültetek ide – vágta a férfihez Arkam, ezúttal már kissé ideges hangnemben. – De had kérdezzek valamit: Ahonnan ti jöttetek, az olyan mocsok tökéletes egy hely, hogy mindig, minden a terv szerint megy végbe, mindenhol, pontosabban, mint egy ewok étkezés kezdete?

- Hát... nem igazán – rázta a fejét a klón az elképedt társa helyett is. Rya már eddig is sejtette, hogy az elmúlt időben a két fickó eszmecserélt is valamit a mesterrel, de nem hitte volna, hogy már az időutazásos részt is elmondták neki.

- Na ezért! – csattant fel Hans, majd örömmel tapasztalta, hogy végre a twi'lek is méltóztatott a kijárat felé venni az irányt, így már megindulhatnak a hangár felé, ahol a jedi mester hajója, a Matchmaker, már szinte epekedve várja őket. Ennek ellenére a férfi hátra maradt. Ahelyett, hogy a harc nagy tudású mestereként előrement volna,

gondosan megvárta, míg Venn átlépi a kijárat küszöbét, majd finoman megérintette vállát az érdes tenyerével.

A lány nyomban megtorpant, eleinte nem is tudván, mire vélje a dolgot. Ám a pofon egyszerű tény hamar leesett neki, mikor a mester felé fordította halványkék szemeit, majd azok lejjebb csúsztak, megközelítve a talajt, s egy különös tárgyat szúrtak ki. A henger alakú, fémesen csillogó tárgy egy fénykard volt.

Még hozzá nem is akármilyen.

- Gondoltam, erre még szükséged lehet, ifjúhölgy – mosolyodott el a férfi, majd átnyújtotta Ryának a tőle korábban elkobzott fényszablyát. Könnyű szerrel felismerte azt, elvégre sokat változott a fegyverek ezen testhezálló, s méltóságteljes nemzetségének kinézete az elmúlt négyezer év folyamán.

- Kösz, mellesleg ezt hol szerezted? Azt hittem, hogy azok tetvek eladták, amint leütöttek – tette fel a köszönete után a legfontosabb kérdést.

- Az nem érdekes – legyintett Hans közömbösen a levegőbe, majd úgy döntött, inkább egy jóval aktuálisabb téma felé tereli a szót. Legalábbis annak kellene lennie a körülményeket tekintve. – Mellesleg, ha nem tudnád, épp egy birodalmi hajó kellős közepén vagyunk. Szóval még akkor is ajánlatos lenne lóhalálában futni a hangárhoz, ha nem akarna egy köztársasági hajó is darabokra robbantani minket. Menjél már!

Rya egy kósza biccentés után azonnal megindult, s a férfi immár nem habozott az élre törni, hogy a két kardforgató a lehető legjobb oltalmat kínálhassa az erőhasználatban kevésbé jártas útitársaik számára. Eleinte Hans védte őket előlről, a twi'lek pedig hátulról, ám néhány perc elteltével nyilvánvalóvá vált, hogy hátulról senki sem jön, így nyomban változott a felállás.

- Azért hagyjatok nekünk is! – dörmögte Hawk az előtte fénykardjaikkal kecsesen hadonászó jedinek, kik az összes létező ellenséges katonát elhappolták előle, néhány szerencsés kivétellel. Bár igazán nem panaszkodhatott, a két zöldesen, illetve sárgásan izzó penge tökéletes fedezékül szolgált számára, valamint Leonnak is, ki koránt sem lőtt olyan jól, mint ő, ráadásul az ellenséges lézernyalábok várható irányát sem tudta rendesen kiszámítani. Egyszóval, ha ő nem is, de Syrus elég alapos leckét kapott volna a sorstól, amennyiben a két erőhasználó nem küzd teljes erőbedobással az orruk előtt.

- Igyekszünk – vágta rá Rya vegyes érzelmekkel. Különös mód, örült, hogy végre elszabadulhat innen. Ám koránt sem pártolta a mikéntjét. Elvégre a vele szembekerülő férfiak és nők ugyanolyan emberek voltak, mint a mögötte lévők – csak épp mind természetes születésűek. Bármennyire is érezte szükségesnek éltük kecses kardmozdulatokkal történő kioltását, mégis ellenezte a szíve.

- Ti meg ne a fénykardunkat lőjétek, ha lehet! – harsogta vissza Hans, látszólag úgy, mintha számára az öldöklés lenne a középpontban, a két férfi pedig csak valamiféle kolonc lenne, egy bizonyos velejárója egy magasztos elgondolásnak, egy bombabiztos tervnek. De meglehet, Rya már megint túlkomplikálta a dolgokat elméjében, hisz Leon egyik lövése tényleg majdnem megszabadította Hanst a barázdált markolatú kardjától. S lehet, a férfin semmi jele nem mutatkozott annak,

hogy nehezére esne az öldöklés, ám a mesterek már csak ilyenek. Mélyen magukba fojtanak mindent, mi ténylegesen is nyomot hagy lelkükben. Éppen ezért nincs ember, ki tudhatná, minek örülnek, s miért keseregnek szívükben.

Nem telt bele sok időbe, míg a sith cirkáló kapitánya rájött, hogyan szabadulhatna meg a Hammerhead fenyegetésétől egyszer, s mindenkorra. S bárki is vezette a köztársasági hajót, el sem tudta képzelni az arcát, mikor a hatszáz méteres monstrum úgy indult meg kicsiny hajója felé, mintha a túloldalon állókat nem is érdekelné az esetleges ütközés lehetősége. Ki tudja, tán tényleg nem is foglalkoztatta őket.

Ám a kalapácsfejű cirkáló kapitányát nagyon is érdekelte. Még kívárta a pillanatot, hogy a hajója masszív főlövegeinek utolsó ösztüze hatására végleg összeomoljon az ellenséges hajó elhárító mezeje, majd parancsot adott a kitérőmanőverre. Amely történetesen csak egyetlen lehetséges irányba, az interdicator mindent elsöprő turbólézereinek közvetlen kereszttüzebe vezetett, ám a hős matrózok mégis belevágtak. Tudván, hogy ez lesz az utolsó manőver, melynek részesei lehetnek.

Az utolsó pillatokban mindkét hajó egymás mellé érte, csupán centik választották el őket egymás fémes burkától. Az ide-oda cikázó roppant lézernyalábok mindkét oldalon hatalmas pusztítást vittek végbe.

S jóllehet, az ellenséges cirkáló már védtelenül küzdött fennmaradásáért, a puszta méretének köszönhetően minden neki kedvezett.

Amikor is a kapitánynak eszébe jutott egy mentőötlet.

- Azok meg mik? – kerekedett ki Syrus szeme, amint egy rakás szürkés, kicsiny hajtóművek által hajtott járműszerűségek kezdtek közelíteni felé.

- Mentőkabinok – vágta rá Hans csuklóból. Különösnek vélte, hogy egy ilyen természetű kérdés bárki harcban járta elméjében is felötölhet. *Honnan a fenéből jöttek ezek, ahol még egy mezei mentőkabin sem volt, de a sugárvetők és a fénykardok dögivel?* Ebben a pillanatban kénytelen volt szembesülni a ténnyel, miszerint valami nagyon nem stimmel ezekkel a kabinokkal, s ezt Hawk is megerősítette.

- De ilyen közlőről? Ez öngyilkosság – hozzávetőlegesen, az egyéb ehhez hasonló helyzetekhez képest sokáig tartott, mire ő is rájött ezen parányi szerkezetek igaz rendeltetésére. Valamint az okra, mely a szélnek eresztéséhez vezetett.

- Bukjatok le! – harsogta a Jedi mester az utolsó pillanatban, mikor az első homorú fedelű szerkezet elérte volna célját, az interdicator roppant törzsét. Ám a hatalmas rázkódás, a lángok, s a földrengés mégsem bizonyult oly vészesnek, mint a már a legközelebbi sarokban kuporgó hőseink hitték.

Nem a cirkáló elpusztítását szolgálta mindez, elvégre az ilyen kis szerkezetek túl kicsik, s lassúak ahhoz, hogy ezt megtehessék. Tulajdonképpen a kalapácsfejű hajó kapitánya is csupán időt akart nyerni a kétségbeesett lépéssel, mely, mint kiderült, nem is jöhetett volna ki szerencséesebben. Hisz abbamaradt a cirkáló turbólézereinek ádáz tüze. Bármilyen is ment végbe odakint, a cirkáló teljesen kiszolgáltatottan kellett, hogy szembenézzen a köztársasági hajóval a továbbiakban. Bármilyen is tervezzenek.

- Miért nem lőnek? – törte meg a csendet Rya kíváncsian.

- Tartják magukat az eredeti tervhez, ifjúhölgy. Megvárnak minket.
- De mi van ezzel a hajóval? Az a minimum, hogy viszonozzák a tüzet a tőlük egy köpésre vesztegelő cirkálóra – folytatta a fiatal twi'lek értetlenkedését.
- Már nincs mivel – vágta rá a férfi nemes egyszerűséggel. *Legalábbis vagy ez, vagy pedig megvilágosodtak a harc hevében, s rövidesen megvendégelnek minket egy pofa sörrel. Hm... mindegy, egyébként sem pártolom a piálást. Na jó, ünnepekkor azért... vagyis... Hajjaj...* – Hans még nem sejtí, de élete végéig bánni fogja, hogy ezt nem merte hangosan is kimondani. Itt nem a jedik és az alkohol viszonyáról volt szó, egyszerűen nem akarta ismételni a teljesen nyilvánvalót. Ugyanis az imént látott lépést ő alkalmazta először, az ő fejéből pattant ki az egész. Akkor az ellenséges hajó valamennyi lövege ripityára tört a mentőkabinok záporában, ezúttal sem lehetett másképpen. *Néha kifizetődik, ha tábarnok az ember...*

A hangárba érkezve:

- Látsz valamit? – kérdezte Hawk türelmetlenül, nem bírt beletörődni a tudatba, hogy helyette, a tapasztalt klónkatona helyett egy tizenhét éves lány végzi a felderítést. De mit tehetne, inentől már a Jedi mesteré a vezetés, aki nem tágított a témával kapcsolatban. Ők is csak olyanok, mint bárki mások, a sajátjaikban bíznak a legjobban, hisz őket ismerik és értik meg a legteljesebben.

- *Heten vannak, félek, hogy sok lesz nekik. Még a végén bajuk esne* – továbbította a hírt Rya gondolataiban az erőhasználó társa felé, ki egy bólintás keretében nyugtázta, hogy vette az üzenetet. De mivel a lány másfél méterrel felette a szellőző egyik keskeny nyílásán át lesett alá az örökre, ő pedig egy jókora falhoz támasztva hátát lapult a többiekkel, a twi'lek semmiképp sem láthatta ezt.

Hans nem is értette, hogy miért cselekedte ezt.

- *Ahogy gondolod, kicsi. Szerintem is elbírunk velük ketten...* – helyeselt Arkam.
- *Ne hívj így még egyszer!* – csattant fel a lány haragosan.
- *Hány éves is vagy?* – nevetett fel tudatában.
- *Hát... hagyjuk. A jelemre támadunk.*
- *Miféle jelre?* – vágta rá Hans szinte azonnal, elvégre eddig összehangolt támadásról volt szó, de nem valamiféle jel, hanem maga az Erő által. Azonban – mint azt sejtette – nem érkezett felelt, tán mindössze egy tágabb értelemben.
- *Hát erre* – közölte Rya szinte márt nevetve lelkében, majd egy szempillantás alatt elrugaskodott a szellőzőből, egyenesen a sith harcosok közé vetve magát. S mikor kecses lábai ismételten a duracéltalajt taposták, már ki is bontotta fénykardja zöldesen izzó pengéjét, miközben egy jókora erejű erőlkéssel taszította a falhoz az első őrt, ki az útjába került. A többiek nem haboztak, azonnal felé is fordították fegyvereik rideg csövét, majd alaposan alá is pörköltek halálpontos lövéseikkel.

Bárki is felügyelte a hangárt, az emberei legjobbrait állíthatta ide.

Rya nem háritott többet három lövésnél, ezek egyike egyenesen a sith harcosok legtestesebbikének mellkasát érte, s a lány már épp kételkedni kezdett Hans szavahietségében, mikor megérkezett a beígért segítsége. Már a negyedik lövés

eldördülténél a keresztűzbe vetette magát, könnyű szerrel postázva a feladójának a halálos erejű lézernyalábot, majd kettészelve a hozzá legközelebb álló ellenfelet.

A megmaradt három őr, látván, hogy reménytelenül kevésnek bizonyulnak a két Jedi ellen, nyomban hátrébb kezdtek vonulni a félrepattanó lövések által tönkretett vezetékek szikráinak rengetegében. A leghátrébb lévő már majdnem be is húzódott az egyik tároló fémes fala által nyújtott biztonságba, mikor egy vörösesen izzó lézernyaláb törte meg az egyébként sem valami egyenlő csata rendjét. Egyetlen lézernyaláb, mely oly könnyedén hasította keresztül a férfi koponyáját, mintha azt nem is védte volna a fémsisakja, hanem egy lenge fátyol csupán, mely teljességgel hasznavehetetlennek bizonyult az ilyesfajta helyzetekben.

Ezen vérfagyasztó jelenet, valamint az őr méterekkel mögé fröccsenő agyveleje láttán Hawkot széles mosoly fogta el. Ritka az, mikor ilyen tisztán, szinte már művészién sikerül bárkit is eltennie láb alól. Persze még nem kizárt, hogy a másik két őr valamelyikével is sikerül megismételni mindezt, mármint az egyikével – ugyanis Leon épp telibe kapta az egyik szerencsétlent, ki lopva előbújt fedezéke mögül, csak azért, hogy a mellkasában egy monumentális, égett szövet és páncéldarabok által keletkezett mélyedés keletkezessen.

Így már csak egy őr maradt, kivel számolni kell.

A férfi az előző társainak kegyetlen sorsa láttán, már meg sem mert moccanni. Meredten gubbasztott fedezéke mögött, várva az elkerülhetetlent. Ám a lövés, vagy a kardvágás, mely könnyű szerrel kioltotta volna az életét, mégsem következett be, ehelyett Hans úgy döntött, hogy egy jóval kényelmesebb megoldás mellé pártol. Elvégre nem kell közel menni hozzá, olyan helyzetbe kényszerülve, ahol már ez az árva katona is komoly fenyegetést jelent. Elég kiforgatni a fedezéke mögül, ám az sem lenne teljesen praktikus megoldás.

Éppen ezért erről is letett, meglelve a biztos megoldást egy újabb erőlkést indított útjára, még hozzá egy akkorát, mely fedezékestül elsöpörte a férfit. S útja nem tartott tovább néhány röpke méternél, amikor is matricaként kenődött fel a Matchmaker oldalára, majd egy nem túl kellemes találkozás érte a felé a levegőt rendületlenül hasító duracéldarabokkal, melyek az idő közben darabokra hasadt tárolóból eredtek, mi mögött egykoron a már elhunyt katona fedezéket keresett.

- Ilyen mocskot csinálni – jelentette ki a férfi enyhén felháborodva. – Most örülhetek, ha a droidok képesek lesznek letakarítani és nem kell átfesteni az egész hajót.

- Te lökted neki – vágta rá a klón. Nem örült a jelenetnek különösebben, mivel már épp ki akarta próbálni az egyik ellenséges katona élettelen kezei közül kölcsönvett repeszgránátot. De sebjaj, egyszer úgymint lehetősége nyílik rá.

- Szükségszerű volt, az Erő súgta.

- Igaz, nálunk, négyezer év múltán sem ment ez másképpen – vágta rá Rya könnyelműen, majd meglepetten szembesült a felé irányzott meglepett pillantások tömkelegével. Egyrészt Arkam mester döbbent szemével, ki nem igazán értette, hova is tegye ezen kijelentést. Hiszen nem lehetett igaz, ám nem is hangzott viccnek.

Másrészt Leon és Hawk kíváncsi tekintetével, kik még tervbe sem vették, hogy bárkivel is megosztják ezen titkukat, s nagyot néztek a tényen, hogy a lány ezt ilyen könnyelműen megtette.

- Négyezer **éven?! –** csattant fel a férfi, nem tudván mit kezdjen mindezzel.

- Öhm... nem mondtátok el neki? – állt Rya értetlenül a jedi reakciója előtt, ám a két férfitőle kitartó ingatása már méltán tudatta vele a helyzetet. Az előbbi kijelentést ugyanis jócskán félreértette. – A fenébe...

- Te teljesen épelméjűnek érzed magad? – ráncolta Hans a szemöldökét, egyre szkeptikusabban ezzel kapcsolatban.

- Igazad mond, a jövőből jöttünk – helyeselt Hawk, három szóban elszavalva a történetet, melyre ily hosszasan készült. Tudta, eljön majd a pillanat, mikor elő kell hozakodniuk ezzel. S mint mindenki, ő is számtalan alkalommal lejátszotta fejében a történéseket, gondosan felszámolva minden egyes logikai buktatót, valamint felkészülve minden lehetséges válaszlépésre. S mint mindig, ezúttal is merőben más fordulatot vettek az események, még csak szó sem kerülhetett arra a bizonyos beszélgetésbe, ehelyett kénytelen volt egy félmondatba mindent belesűríteni.

- Óh, a jövőből, hát persze! Én pedig Darth Xesh legértékesebb embere vagyok... Ha ennyire át akartok verni, jobb, ha valami hihetőbbel álltok elő.

- De tényleg ez történt. Mi sem tudjuk hogyan, felmentünk egy hajóra és már itt voltunk – bizonygatta Rya újult erővel a kis csapat igazát, lehetetlen helyzetbe hozva a férfit. Képtelen elhinni mindezt, mikor színigaznak hangzik is, s érződik is az Erőben.

Miféle fondorlat ez? Lehet, hogy birodalmi kémek, kiket erre képeztek ki? Az nem lehet, akkor valami hihetőbbel álltak volna elő. Vagy még odaát, a hajónál történt volna velük valami, amiért ők maguk is ebben a hitben élnek? – tépelődött magában a mester, mikor egy vörösen izzó lézernyaláb törte meg a környék rendjét. Egyenesen a feje felé tartva, mint azt észrevette, s ahogyan az Erő sugallta azt. Ha nem sokkal is, de még elég hamar ahhoz, hogy fénykardjával háríthassa a lövést, egyenesen az azt leadó nőszemély gyomrába küldve azt, ki menten összerogyott fájalmában.

- Később megbeszéljük! – fordult társai felé, miközben már tisztán látta a mindent felölelő, misztikus energia tükrében az újabb csapatok közeledtét. Belátva a helyzetet, valamint azt, hogy a rövidútú menekülés helyett ismét elcseverészték az értékes idejüket, rábólintott, majd megindult a Matchmaker gyomrába.

Őt követve Leon és Hawk is felsietett a könnyű fregatt széles rámpáján, mely különös mód ugyanazt a hajóosztályt képviselte, mint az előző, a twi'lek által titkon Scavengerként számon tartott csillaghajó. Bár Hans nem riadt vissza még egy kis öldökléstől, nem akarta kockáztatni az új jövevények életét, *bárhonnan is jöttek azok.* Hamar sarkon fordult, hogy rögvést a pilótafülkébe siethessen.

- Remélem már repültetek egy ilyennel, mert a gyomrotok nagyon megbánná az ellenkezőjét – közölte a férfi, amint izzani kezdtek az XS hajtóművei, melyek hatalmas erővel segítették ki a kicsiny hajót a birodalmi óriás hangárából. Még hozzá abból, amelyik pontosan a köztársasági cirkáló felé nézett.

A bárka kapitánya nem várt semmiféle jelre. Látta az ablakból, ahogyan a hőseink úralkalmatossága kisuhan az interdictor alsó dokkjainak egyikéből, majd tovatűnik a mindenség végtelenében, jobban mondva a hiperűrben. Ezért nem telt bele többbe egy röpké másodpercnél, hogy a hammerhead lézerei ismételten ostrom alá vegyék a már harcképtelen ellenséget, ahogyan a parancs azt kimondta.

Sok esetben megkegyelmeznek ugyan az ellenfélnek, elvégre ez a Köztársaság módszere, s ők ekkortájt semmiképpen sem akarnak lejjebb adni az elveikből. Azon tényezőkből, mik megkülönböztetik őket az ellenségtől, s azzá teszik őket, akik. Ám jelen helyzetben az ellenség nem hajlandó feladni a harcot, nem reagál a hívásokra, sőt, még ha reagálna sem lenne más megoldás. Hisz az összecsapás következtében a köztársasági hajó sem örvendett sokkal jobb állapotnak, ugyanis a mentőkabinok kilövése pillanatában levált a roppant erejű elhárító mezeje.

Ennek ellenére hajtóművei és fegyverei még nagyon is működtek, de a létfenntartás már a legénységet is alig tudja eltartani, nem hogy egy rakás hadifoglyot. Éppen ezért a parancsnok megbékélt a tudattal, miszerint nincs más megoldás, mikor parancsot adott a tüzelésre. Ám meglehet, még így is kényelmetlenül érezte magát. De kapitány, tiszt, harcedzett személy lévén, minden bizonnal érzelmentes arccal, kősziklaként bámulta az eseményt.

A percet, mikor a birodalmi monstrum először két lángoló részre szakadt az ádáz lézertűzben, majd a főreaktor nem túl hosszú éltű haláltusája után ezernyi izzó fémdarabra szaggatta a hajótestet, már ami ekkora megmaradt belőle. S a gomolygó lángfelhő, az elsöprő erejű tűz nyomban elnyelte ezeket is, valósággal elhamvasztva a cirkálót. Legalábbis csak így tűnt egy pillanatig, de csakis egy pillanatig. Volt, mi megmaradt, tán egy kétszáz méteres roncsdarab az alsó részből, valamint ezernyi kisebb roncs töredék. Ez minden, mi hagyatéku szolgált az egykor délceg óriásból.

Mikor sor került mindenre, a Matchmaker sebesen haladt már a mindenségben. Egyenesen a Hans által betáplált koordináták felé vágta, mely még rejtve van a többiek előtt, elvégre hosszas órák, míg odaérnek, értelmetlen sietni ennyi mindennel. Különben is, a Jedi mester először is szeretne eltölteni egy szép hosszas beszélgetést az új jövevényekkel. Bármi is álljon az állításuk mögött:

Az felettébb érdekes lesz.

Nem sokkal azután, hogy Hans robotpilótára kapcsolta gépét, Rya erőteljes léptekre lett figyelmes kabinja felől, melyet úgy sajátított ki magának, mintha az neki lett volna rendeltetett. De ez nem csoda, a mai, tegnapi, tegnapelőtti, azelőtti... nap történései után még egy hozzá hasonló jedi tanoncnak is szüksége volt némi pihenésre. Azonban – mint az lenni szokott – ezúttal is félbe szakította a sors mindezt.

- Nézed, tényleg az... – kezdte a fejében már előre elgondolt mentőszöveget, mikor a férfi belépett a nem túl tágas helyiségbe.

- Felesleges, hiszek neked – szakította félbe a mondandóját.

- Tényleg? – hirtelen nem tudta eldönteni, hogy Hans tényleg igazat mond, vagy ismételten egy rossz tréfát űz vele, mely nem esik le neki.

- Nos, nincs más logikus lehetőség, és az Erő sem mond mást. Nem lehetek birodalmi kémek, szemmel láthatóan nincsenek mentális problémáitok sem. Egyébként sem adnak egy ilyen pofás fénykardot akárkinek, mint a tied – Rya tekintete egy pillanatra a férfi határozott vonásokban bővelkedő arcáról a kardjára csúszott. Észe sem vette, hogy az milyen mértékben különbözik az ekkor használatosoktól. – Jut eszembe, kit tisztelhetek a mestered személyében? Alaposan kitanított.

- Nem ismerheted, a jövőben él. Vagyis csak élt, aztán megölte egy sith. Tisztán éreztem a pillanatot, minden porcikám beleborzongott, s tán a lelkem egy darabja oda is lett abban a másodpercen – bár próbálta elfedni érzését, azok heveségének, valamint a történések friss mivoltának köszönhetően azok egyértelműen megmutatkoztak szép arcán, valamint fiatalos hangján.

- Sajnálom, tudom, hogy mit élsz át. Bár az én mesterem még él, de a közelmúltban elvesztettem a tanítványom, a szemem előtt metszették el a koponyáját – a twi'lek elkeseredett tekintete együtt érzőbe csapott át. – Mindez szomorú, ám jóllehet, a sors akarta így. Ha a te mestered nem hal meg, ha ő élne... akkor sosem találkoztunk volna. Bármennyire is nehéz feldolgozni, de ezt a sors akarta így – vagy egy bizonyos, Serkesh nevezetű személy. De ezt már jóllehet, sosem tudják meg, s itt ragadtak, mindörökre. – Segíthetünk egymásnak, közösen megoldva a lehetetlent. Csak mond el, mit kerestek itt, és én segítek. Hiszen az Erő nem küldhetett ide a semmiért – a lány ezen gondolkodott egy ideig, majd cselekvésére szánta el magát.

- Én sem tudom pontosan, aki idehozott csak annyit mondott, hogy küldetésem van, melyen az egész galaxis sorsa áll, de nem mondta meg, mit kell tennem. Csak annyira jutottunk, hogy ez a tatoone-i csata nincs benne az írott történelemben, a háború ezen a fronton koránt sem volt ilyen heves. Revan és...

- Inkább ne mondj többet – állította meg a férfi, épp idejében, mielőtt olyasmit hallott volna, mit nem lenne szabad. – Bármi is lesz a háborúval, az egész galaxissal, nem akarom tudni. Ez teszi a jövőt azzá, ami, rejtélyessé és kifürkészhetetlenné.

- De miért nem? Az ismeretével már biztosan tudnád, hogy mit kell tenned a dolgot helyes irányba tereléséhez. Ki tudja, talán még jobba is tehetnénk a dolgokat, mint amilyenek. Korábban még elleneztem az ötletet, de tudván, hogy mi lesz...

- Meglehet, de ez a döntés nem a mienk. Nekünk nincs jogunk szándékosan beleavatkozni az eljövendő évezredekbe. Istent játszani, s azok módjára átírni a történelmet. Ez már az Erő dolga, gondolom téged is az ő szava vezetett ide, vagy azt, ki téged erre az idősíkra vezetett – Rya némán rábólintott az elhangzottakra. – Ráadásul az lényegtelen, hogy mi lesz ezzel a háborúval, sosem lesz véglegesen is béke. Mindig akadnak majd események, mely egy újabb galaktikus mészárlást eredményeznek, ez a világ népeinek természete. A legkevésbé sem szeretném tudni, hogy mikor kerül sor a következőre, vagy az utána következőre. Mellesleg, én mindig is kalandként tekintettem az életre, úgy éltem azt, mintha nem lenne minden elrendeltetve. Ha tudnám, hogy mi lesz velem, az megtörné az illúziót. Bár a legrosszabb az lenne, ha még te sem tudnád rá a választ. Az azt jelentené, hogy én,

és amit tettem, véghezvittem az évek folyamán, egyszerűen semmibe veszett. Csak egy újabb zseniális tábornok lennék, kit még egy lábjegyzetbe sem szúrtak be a történészek. Szóval jobb, ha csak minimálisan avatsz bele ezekbe.

Pontosan így lesz majd, feledésbe veszel – futott végig a majdnem kieredő szó a lány finom ajkain át, de szerencsére még idejében meg tudta állni a Hansra minden bizonnal lesújtó kijelentést. – Értem, mire akarsz kilyukadni, de egyvalamit tudnod kell: ez a háború nem dőlhet a Sith javára, az káoszba taszítana mindent, mit eddig ismertem – a lány nem értette, hogy pontosan miért, de a férfi elmosolyodott erre.

- Ezzel nem mondtál nagy titkot. Azt még a vak is látja, hogy ha Darth Xesh sikerrel jár, Darth Revan előtt elfoglalva a Fővárost, abból nem lesz köszönet, ahogyan az utóbbi győzelméből sem. Mi ezért harcolunk, esünk el a lövészárkokban, hogy ennek gátat szabjunk – fejtette ki a férfi a nyilvánvalót.

- Ki az a Xesh? Már emlegették a másik hajón, de azt hittem, hogy egy nagyzoló tanítványról van szó, aki a valóságban nem zavart túl sok vizet.

- Ki az a Xesh?! – csattant fel a férfi meglepetten. – Az egyetlen ember, akitől még Darth Revan vérében is megfagyott a vér. Az egyetlen, ki az alattvalói közül szembe mert szegülni vele. A folytonos acsarkodás végül a Birodalom kettészakadáshoz vezetett, a nagyja megmaradt a két egykori Jedi kezén, ám Peremvidék déli része, Hypori vezetésével a magát igazi Sithnek valló férfi mögé állt. Mi eleinte örültünk neki, azt hittük, a kisebb rész jóval gyengébb is, ám hamar kiderült, hogy van olyan veszedelmes. Mára már két fronton zajlik a háború, egyrészt van Revan és a tanítványa, Malak, valamit itt a Tatooinet, s a közeli szektorokat ostromló Xesh. Látom, téged nem sokat oktathattak a templomban, vagy ennyire figyelmetlen lennél? – kérdezte Hans, bele sem gondolva a másik alternatívába.

- Sosem voltam a templomban, a mesterem utcagyerekként lelt rám, és később a tanítványául fogadott. Sokat mesélt ugyan, de ez mégsem rémlik. Gondolom, nem akarod tudni, hogy lehettem padawan a Tanács bejegyzése nélkül, szóval... – a férfi enyhén megrázta fejét az izmos nyakán, közepesen rövidre szabott, barna haja még csak nem is rezzen meg ettől. S meglehet, nem akarta tudni az eljövendő bizonyára tragikus történéseket, ám mégis megette a kíváncsiság e téren.

Tehát Xesh. Myra mindent elmondott Revanról és Malakról, folyton hangoztatva a történések tanúságát. Ha ez a harmadik Sötét Jedi – vagy bárki is legyen – eredetileg is itt lett volna, bizonyára őt is megemlégette volna néhányszor. Ő lesz az, kit keresünk, ki kiváltja a Lázadás bukását, Annie halálát, s minden borzalmat, melyre Serkesh figyelmeztetett. Csak az a gond, hogy erről semmit sem mondhatok neki, az túl veszélyes lenne – fejezte be Rya az elméjében mondandóját.

Hans akaratlanul is, de érezte, ahogyan egyre csak a sith körül forognak a lány gondolatai, s hirtelen benne is kezdett összeállni minden. A tény, hogy Rya nem tudott róla, s az, hogy most egyre csak vele kapcsolatban elmélkedik, méltán sugallt számára valamit... melybe inkább nem gondolt bele. Mérhetetlen kíváncsisága, s a logikus következtetésre való pusztá törekvése ellenére, mégis elhessegette a tényeket, egy sokkal örömtelibb dolog felé terelve tudatát. Elvégre, bármi is

foglalkoztatja őt ennyire Xeshhel kapcsolatban, biztosan segíteni fog majd a megállításában, ezzel újabb segítőkre lelt.

- Ha Xesh az, akit meg akartok állítani, én szívesen segítek – törte meg végül Arkam a kissé hosszúra nyúló csendet.

- Igen, ő az – bólintott rá Rya, szinte azonnal.

- Akkor nagy szerencsések van. Ugyanis a Jedi Tanács engem bízott meg a megállításával, több száz cirkálót adva a kezembe. Ha akarod, a fedélzeten maradhattok, segédkezhettek a rizikósabb, általában egyedül, vagy a tanítványom segítségével végrehajtott bevetésekben, de ő már sajnos egyé vált az Erővel – ekkor mélyen elborzadt Hans barna szemének fokozatosan bússá váló tekintete. – Ezen felül taktikai asztal felett is szívesen várom az ötleteiteket. Hátha, akkortájt már kitaláltak néhány eredményesebb taktikát is az ilyen helyzetekre – ekkor már érezte a lány lelkében fakadó öröm láttán, hogy belegeyedik majd.

Ám mégis megvárta a kis idő elteltével elhangzó válaszát.

- Persze, maradunk, ha ez nem okoz neked gondot.

- Egyáltalán nem. Már harcoltunk együtt, jó csapat lennénk. Persze a dolog „csapat” részén még akad egy-két kívánni való, de szerintem a legkevésbé sem lennétek útba, idővel. Sőt, ha nyitva tartod a szemedet, akár még tőlem is ellehetsz néhány trükköt – a lány elismerőleg bólintott ennek hallatán, már ki haján szavakban is kifejezve köszönetét, mikor valami újfent félbeszakította gondolatmenetét.

- Akkor mire várunk még? – toppant be Hawk váratlanul a helyiségbe, majd – nem meglepő módon – Syrus is követte. – Menjünk, szerezzünk egy rendes pácélt, meg egy valamire való felszerelést, aztán rúgjuk szét a seggüket!

- Ti mit kerestek itt? – kerekedtek ki enyhén a twi'lek szemei.

- Hallgatóztunk, és gondoltunk már ideje felfedni magunkat – vágta rá a klón nemes egyszerűséggel, bár Leonnak nem sok köze volt az előjövételhez.

- Nyugi, nemsokára meglesz a lehetőségetek – felelte Hans.

- Meglelhet, hogy nem vagyok a hadviselés egy nagy szakértője, de az előbb nem vesztettünk a Tatooine-nál? Az lenne a legbölcsebb, ha beásnád a megmaradt erőidet, időt adva az erősítés érkezéséig, amikor már valamelyest felénk billen a mérleg – tett egy gyors megállapítást Syrus.

- És lám, tényleg nem vagy az – nevetett fel a férfi. – Elverték minket a mocskok, ez nem vitás, de nem vesztettünk túl sok hajót – hozzávetőlegesen. – A vereség leginkább a morált törte le, ezért azt kell minél hamarabb orvosolni. Ahhoz pedig egy győzelem kell, legyen az akár szimbolikus is. A lényeg az, hogy megmutassuk az egész peremvidék színe előtt, hogy még nagyon is játékban vagyunk, s képesek vagyunk a győzelemre. A többi kiderül, ha odaértünk.

- Hova is? – kérdezte Rya, ám a másik két kalandor is nyugodtan megkérdezhetette volna tőle, s bizonyára meg is tette volna, ha ő nem teszi fel azt ilyen hamar.

- Egy köztársasági állomásra, lényegében itt állomásozik minden rendelkezésemre álló hajóm, melyek még nélkülözhetőek. Sajnos a legutóbbi bevetésemen elkaptak, aztán... – Hans csak egy mély sóhajtást követően folytatta mondandóját – történt,

aminek történnie kellett. De most már ismét visszamehetek, a saját kezembe véve a dolgokat. A lényeg az, hogy nem hagyjuk büntetlenül a rendszer elvesztést. Visszavágunk Xesh Birodalmának...